

Vinič

Časopis žiakov a učiteľov
Základnej školy sv. Vincenta
v Ružomberku

Jar 2021

JARNÉ PREBÚDZANIE - ČAS RADOSTI A NÁDEJE

Škola v Slovinsku

Život sv. Otílie

Rozhovor s pátrom Dadom

FOTOGALÉRIA SOFIE GAZDOVEJ: OD ZIMY K JARU

ÚVODNÍK

Bojujeme a dôverujeme

COVID-19 si zasadol na svoj pomyselný trón a vládne na celom svete. Asi niet miesta a človeka, ktorého by nejakým spôsobom jeho panovanie nezasiahlo – od tých najťažších situácií, kedy berie život, cez zdravotníctvo, ekonomiku, náboženstvo až po školské lavice.

Stretli sme sa s ním už v minulom školskom roku, kedy sa nám vnútil do pozornosti a my sme sa snažili pripraviť na jeho ďalší útok, ktorý nás však zasiahol vo väčšej sile, ako sme očakávali.

Naša príprava do boja spočívala v tom, že ako učitelia sme sa snažili viac ako inokedy zvládať súčasné digitálne technológie, aby sme dokázali vzdelávať aj dištančne a aspoň čiastočne zabezpečiť porovnateľnú výučbu s tou prezenčnou.

Môžem povedať, že sme svoje ciele do určitej miery naplnili. Na vlnu dištančného vzdelávania sa naladili obe strany – učitelia i žiaci so svojimi rodičmi. Všetci sa snažíme

vnímať aj pozitíva, ktoré nám táto situácia priniesla. Tešíme, že aspoň občas môžeme byť školou, kde sa vzdeláva 1. stupeň, užívať si relatívny pokoj a naplno sa venovať našim „drobcom“ po každej stránke.

Tento čas využívame aj na realizáciu stavebných úprav – rekonštrukciu šatní v telocvični –, ktorá by sa za plnej prevádzky školy ťažko uskutočňovala.

Pandémia zasiahla aj prácu riaditeľov škôl. Museli sme sa naučiť rýchlo reagovať na nejasné a neúplné inštrukcie od našich nadriadených: organizačne zabezpečiť prevádzku školy, poskytnúť informácie učiteľom, žiakom i rodičom, poskytnúť potrebné údaje aj ďalším inštitúciám, ktorých práca súvisela s dochádzkou žiakov, OČR, PN a pod. Zabezpečovali sme aj testovanie na COVID-19 pre zamestnancov školy a rodičov žiakov. Škola musela zabezpečiť nákup techniky a iných prostriedkov na tento spôsob vyučovania.

Želaním nás všetkých je, aby sme sa mohli čo najskôr vrátiť do školy. Chceme sa vidieť, počuť (i ten hluk cez prestávky), objasť, byť si nablízku, zažiť tú ľudskú atmosféru, o ktorú nás pandémia obrala.

No nie je to len naše želanie, je to aj veľká prosba, ktorú naši učitelia a verím, že i rodičia v modlitbách predkladajú Najvyššiemu vo viere a dôvere v naše víťazstvo.

sr. M. Angela Brejková, riaditeľka

Časopis Vinič vychádza od roku 1991 ako občasník. Číslo: 1/2021.

Redakčný tím: Stelka Fričová, Simon Gazda, Sofia Gazdová, Liana Mírgová, Peter Novák.

Editor: Imrich Gazda. **Grafická úprava:** Martin Kuniak. **Návrh layoutu:** Andrej Kmeťo. Prednú a zadnú obálku ilustrovali Lianka Mírgová a Stelka Fričová. **Vydáva:** ZŠ sv. Vincenta, Nám. A. Hlinku

1145/22, 034 01 Ružomberok. **Kontakt:** vinic.casopis@gmail.com.

Tento projekt sa realizuje vďaka podpore z Európskeho sociálneho fondu a Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci Operačného programu Ľudské zdroje.

www.esf.gov.sk

www.minedu.gov.sk

NÁVRAT DO ŠKÔL SPREVÁDZALI SPRÍSNEŇÉ OPATRENIA

Po vianočných prázdninách sa žiaci kvôli pandemickej situácii do školských lavíc nevrátili, ale pokračovali v dištančnej forme výučby. K čiastočnému otvoreniu škôl napokon došlo až 8. februára – aj to len pre žiakov 1. stupňa. Podmienkou bolo predloženie negatívneho testu na ochorenie COVID-19 jedným zo zákonných zástupcov žiaka. Neskôr sa toto pravidlo sprísnilo a od 15. marca musia negatívny test predkladať obaja zákonní zástupcovia.

KORONA-NEKORONA, KARNEVAL MUSÍ BYŤ

Fašiangové obdobie je tradične späté s dedinskými zábavami, tancovačkami či karnevalmi, ktoré po minulé roky nechýbali ani v našej škole. Keďže tento rok to situácia neumožnila, v 4. A. prišli s originálnym nápadom.

„Na hodine slohu sme tému interview poňali karnevalovo a otázky sme kládli Supermanovi, zlodejke, Indiánovi aj mechanikovi. A na konci vyučovania nemohol chýbať stoličkový tanec,“ informovala triedna pani učiteľka Gabriela Garajová.

ZÁPIS DO 1. ROČNÍKA BUDE ZREJME BEZ DETÍ

Pandémia ovplyvní aj zápis žiakov do 1. ročníka, ktorý sa uskutoční 12. – 13. apríla v čase od 14.00 do 17.00 hod. v budove školy – pravdepodobne bez osobnej prítomnosti nádejných prváčikov. ZŠ sv. Vincenta prosí rodičov, aby vyplnili elektronickú prihlášku a na zápis priniesli rodný list dieťaťa, svoj občiansky preukaz a 25 eur na zakúpenie predpísaných pomôcok.

Vzhľadom na okolnosti je potrebné mať aj respirátor, rukavice a vlastné pero. Rovnako aj zo strany školy budú zabezpečené všetky predpísané hygienicko-epidemiologické opatrenia. Všetky ďalšie informácie záujemcovia nájdu na internetovej stránke školy www.vincent.edupage.org.

SMUTNÉ AJ RADOSTNÉ UDALOSTI ZO ŽIVOTA SESTIER SATMÁROK

V požehnanom veku 92 rokov zomreli v januári rehoľné sestry M. Rafaela Babjaková a M. Juventia Nováková z Kongregácie milosrdných sestier sv. Vincenta – satmárok.

Na miesta tých, ktoré ukončili svoju životnú púť, si však Pán Boh povoláva nové tváre. Jednu z nich poznajú aj žiaci našej

školy. Pedagogická asistentka Stanka Horáčková koncom minulého roka vstúpila do postulátu, ktorý je prvou etapou rehoľnej formácie a bezprostrednou prípravou na vstup do noviciátu. Svätú omšu, pri ktorej nová postulanka prijala medailu patrónov kongregácie – Nepoškvrnenej Panny Márie a sv. Vincenta – celebroid Róbert Slotka.

BOJ PROTI HLADU POKRAČUJE DO KONCA APRÍLA

Vincentská rodina na Slovensku organizuje už 14. ročník celoslovenskej verejnej zbierky Boj proti hladu, ktorý potrvá až do 30. apríla. Výťažok bude použitý na pomoc chudobným v Haiti, Hondurase, Albánsku, Rusku, Ukrajine a na Slovensku.

Jedným z adresátov pomoci bude aj komunita milosrdných sestier sv. Vincenta – satmárok v albánskej dedinke Bushkash, kde pomáhajú miestnemu kňazovi v katechéze a pri liturgických sláveniach, robia stretnutia s mládežou a pripravujú projekty, ktoré umožňujú ľuďom získavať prostriedky na živobytie, napríklad kurzy šitia.

Informácie o formách podpory a spôsoboch jej využitia nájdete na internetovej stránke www.bojprotihladu.sk. Minulý rok sa podarilo vyzbierať viac ako 226-tisíc eur.

VINCENTÍNSKA RODINA BOJUJE AJ PROTI BEZDOMOVECTVU

Vincentínska aliancia pre bezdomovcov si v roku 2018 vytýčila za cieľ v priebehu piatich rokov poskytnúť strechu nad hlavou 10-tisíc bezdomovcom. Ide o globálnu aktivitu, ktorá prebieha vo vyše 40 krajinách sveta a združuje viac ako dva milióny členov vincentínskej rodiny.

Koordinátor projektu Mark McGreevy pre spravodajskú agentúru Rome Reports povedal, že ich inšpiráciou je sv. Vincent de Paul, ktorý v polovici 17. storočia z darovaných peňazí kúpil 13 domov a určil ich pre ubytovanie parížskym deťom bez domova.

Mark McGreevy zároveň zdôraznil, že po pri riešení dôsledkov chudoby je potrebné zaoberať sa jej príčinami. V tejto pomoci má podľa neho nezastupiteľné miesto práve Katolícka cirkev.

ŠKÔLKA SV. VINCENTA V BRATISLAVE OSLÁVILA OKRÚHLE JUBILEUM

Materská škola sv. Vincenta de Paul v Bratislave – Ružinove, ktorá patrí medzi najväčšie cirkevné škôlky na Slovensku, oslávila v marci 10. výročie založenia. O jej vznik sa pričínal aj páter Jozef Garaj z Misijnej spoločnosti svätého Vincenta de Paul.

Spoluprácu so škôlkou, ktorú navštevuje približne 140 detí, oceňujú vincentíni i rodičia. „Som presvedčená, že je veľmi dôležité, aby v čase, keď dieťa prvýkrát v živote opúšťa zázemie, v ktorom vyrastalo, a vstupuje do nového prostredia, aby toto prostredie komunikovalo a podporovalo hodnoty, v ktorých dieťa doposiaľ žilo,“ povedala pre Rádio Lumen jedna z mamičiek, ktoré škôlku navštevujú.

*Spravodajskú dvojstranu pripravil
Imrich Gazda.*

Slovinská eko-škola sa môže pochváliť viacerými unikátmi

Dnes sa s projektom Erasmus+ vyberieme na návštevu malej školy v Lesične v Slovinsku.

Základná škola v Lesične (Osnovna šola Lesično) sa nachádza na východe Slovinska a poskytuje základné vzdelanie. Má približne 110 žiakov v deviatich ročníkoch. V triede je priemerne 12 detí. Školu deti začínajú ako 6-ročné a končia ako 15-ročné. V učiteľskom zbore je 18 učiteľov.

Už viac ako dvadsať rokov sa škola prezentuje ako eko-škola, pretože vďaka prírodnému prostrediu, v ktorom sa nachádza, sú žiaci vedení k starostlivosti o životné prostredie.

Ide o vinársky región s typickými slovinskými kopcami, údoliami, poľami, malými jazerami, riekami a vodopádmi. Kto zavíta do tejto časti krajiny, môže navštíviť hrady, kostoly, malé zoologické záhrady a dokonca aj druhú najstaršiu lekáreň v Európskej únii, kde si môžete kúpiť čaj vyrábaný mníchmi.

Blízko školy sa nachádza vodný náučný chodník, ktorý vznikol zo spoločnej iniciatívy školy a Kozjanského parku patriaceho k najstarším a najväčším parkom v celom Slovinsku. Súčasťou náučného chodníka sú mokré lúky vhodné pre život unikátnych zvierat a rastlín, napríklad pre užovku

trávnu, ktorá je neškodná pre ľudí, zvláštny druh vážky (keeled skimmer), veľkú močiarnu kobyľku, ktorá prežíva iba v takýchto vlhkých podmienkach alebo pre vodného škorpiona, ktorý dýcha cez dýchaciu trubicu uloženú v bruchu.

Žiaci tejto školy môžu vzácne živočíchy vidieť kedykoľvek na vlastné oči. Z rastlín je to napríklad nezábudka vodná, skorocel listnatý alebo hnedá plochá ostrica.

Naši žiaci, ktorí navštívia školu v Lesične, budú mať možnosť prejsť týmto náučným chodníkom a vidieť aj špecifické stromy ako kozia vrba, biela vrba, jelša obyčajná a mnohé iné.

Škola je hrdá aj na každodenné „koncerty“ vtákov, ktoré sú typické pre túto oblasť: sýkorka veľká, sýkorka modrá, brhlík lesný, pinka obyčajná, sova hnedá, ďateľ, drozd...

Okrem toho má škola v Lesične vlastný ovocný sad, záhradu s bylinkami a zeleninou a v jej areáli sa nachádzajú rôzne druhy stromov i vzdelávacie kútiky, v ktorých sa deti môžu oboznamovať s rôznymi druhmi minerálov, rúd a zeminy.

Božena Gazdová, Sofia Gazdová

Prečo nás školské olympiády bavia a pomáhajú nám napredovať

Žiaci našej školy v uplynulých mesiacoch uspeli v okresných kolách rôznych olympiád.

Prvou z úspešných riešiteľiek bola ešte koncom minulého roka Tereza Kuželová (9.B.), ktorá v olympiáde zo **slovenského jazyka** skončila na 3. mieste. Rovnako na bronzovej priečke sa v olympiáde z **anglického jazyka** umiestnil Tobiáš Dvorščák (7.B.).

K zaujímavej situácii došlo v olympiáde z **matematiky**, kde sa so zhodným počtom bodov o 3. miesto podelili Ondrej Šugár (5.A.) a Natanael Ivák (5.B.).

Najpočetnejšie zastúpenie sme mali v okresnom kole olympiády z **geografie**.

V najstaršej kategórii E sa na 2. mieste umiestnil Marek Žáčok (9.B.) a na 3. mieste Tereza Kuželová (9.B.). V kategórii F skončil na 3. mieste Teodor Martiška (7.A.). Najväčší úspech sme však zaznamenali v najmladšej kategórii, v ktorej na 1. mieste triumfoval s plným počtom bodov Ondrej Šugár (5.A.) a na 3. mieste sa umiestnil Natanael Ivák (5.B.).

Niekoľkým úspešným riešiteľom sme položili nasledujúce tri otázky.

Prečo si sa rozhodol(a) prihlásiť na olympiádu? Ako hodnotíš jej náročnosť olympiády a čo vravíš na svoje umiestnenie?

Natanael Ivák (5.B.): Keď sú teraz obmedzenia a viac času trávim doma, pozeral som si knihy v knižnici a našiel som jednu starú knihu, ktorá mala v sebe založené diplomy mojich

rodičov z rôznych olympiád a súťaží, keď oni chodili do školy. Tak som si povedal, že chcem aj ja ísť v šlapajach mojich rodičov. Predmety matematika a geografia ma bavia. Rád počítam, sledujem cestopisy, zaujímavosti a chcel som si aj ja vyskúšať vedomostné olympiády. Bolo to náročné, snažil som sa a som rád, že som bol úspešný.

Teodor Martiška (7.A.): Na geografickú olympiádu som sa rozhodol prihlásiť kvôli tomu, že ma geografia baví. Olympiáda nie je veľmi náročná, hlavne, keď sa pripravujem. Na svoje umiestnenie som hrdý pretože dvakrát prvé a raz druhé miesto nie je žiadna hanba.

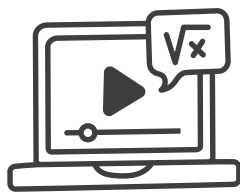
Tobiáš Dvorščák (7.B.): Pani učiteľka ma oslovila, či by som nechcel reprezentovať našu školu. Povedal som si, že to vyskúšam. Súťaž bola veľmi náročná, takže tretie miesto považujem za pekný úspech.

Tereza Kuželová (9.B.): Prihlásila som sa, pretože geografia je pre mňa zaujímavá a potrebujem body na strednú školu. Nebolo to až také ľahké, ale dalo sa to. S umiestnením som spokojná, ale vždy to môže byť aj lepšie.

Olympiáda prebiehala online formou, vyhovoval ti tento spôsob alebo by si bol(a) radšej, keby sa konala normálnym spôsobom?

Natanael Ivák: Bol by som radšej, keby to bolo klasickým spôsobom v škole, nie online. Popri štúdiu na predmet olympiády bolo potrebné nastudovať si aj to, ako mám postupovať, ako si uložiť výsledky, kde, komu a kedy ich poslať emailom. Matematika bola formou vypočítat príklady na čas, odpotiť, poslať. Tam som si bol istý, že pošlem aj

s postupom riešenia presne to, čo som sám vypočítal rukou na papier. Na geografii bol test, spájanie a doplňovanie v systéme na čas. Bolo aj veľa úloh. Pri úlohe spájania som si nebol

istý, či sa všetky odpovede správne uložili, či sa nič neprehodilo počas posielania testu. Uložiť a znova otvoriť test nebolo možné. Keby som test písal ako v škole, ktorý odovzdám alebo odfoťím, ako teraz posielame úlohy cez Edupage, mal by som väčšiu istotu.

Teodor Martiška: Online forma je o trochu lepšia z toho hľadiska, že sa nemusím toľko naspamäť učiť na iné predmety, ale proti normálnej forme nič nemám.

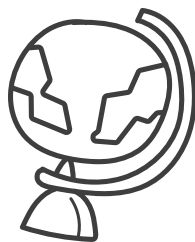

Tobiáš Dvorščák: Určite by som bol radšej, keby sa konala normálne. Bol som z toho dosť v strese hlavne preto, že nám podľa mňa dali málo času na vypracovanie.

Tereza Kuželová: Bola by som radšej, keby sa konala v škole, viem sa lepšie sústrediť.

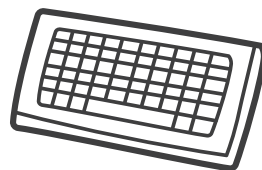
Chcel by si predmet, z ktorého si bol(a) na olympiáde, študovať aj v budúcnosti? Prečo?

Natanael Ivák: Geografiu aj matematiku mám rád, čas ukáže, čo si vyberiem. Myslím, že oba predmety

v budúcnosti budem potrebovať. Prečo? Aby som si vedel spočítať, určiť, kde je sever a nestratil sa v živote.

Teodor Martiška: Geografiu alebo geológiu by som chcel študovať iba vtedy, ak by ma neprijali na medicínu. Dejepis by som asi nechcel študovať.

Tobiáš Dvorščák: Anglický jazyk potrebuje každý, takže áno, chcel by som ho študovať aj v budúcnosti. Keď budem starší, chcel by som cestovať a angličtina mi pomôže dorozumieť sa v zahraničí.

Tereza Kuželová: Geografiu študovať nechcem, aj keď je zaujímavá, ale mňa baví viac niečo iné.

Simon Gazda

NAŠI SVÄTÍ

SVÄTICA, KTORÁ VIDELA SRDCOM

*Aj keď svätá Otília žila veľmi dávno,
jej život je pre nás vzorom aj dnes.*

Svätá Otília sa narodila niekedy medzi rokmi 662 – 668 v Hohenburgu, ktorý sa nachádza na území dnešného Bavorska. Jej otcom bol bohatý vojvoda Ethico, mama sa volala Beresinda. Vojvoda túžil po synovi, ktorý by po ňom prebral kráľovstvo. Keď sa dozvedel, že sa mu narodila dcéra, a k tomu slepá, chcel ju zabiť. Mama ju preto odvieďla do vzdialeného kláštora, kde ju do pätnástich rokov vychovávali rehoľné sestry.

Keď ju ostatné deti ľutovali, že je slepá, ona hovorila: „Ja nie som nešťastná preto, že nevidím. Veď ja neviem, čo to znamená. Je to sladké alebo horké, tvrdé alebo mäkké, teplé alebo studené? Viem iba to, že Ježiš ma miluje a takisto aj jeho svätá matka.“

Keď mala Otília 15 rokov, prijala sviatosť krstu. Udelil jej ju biskup Erhard z Regensburgu. Len čo sa jej čela dotkol prameň znovuzrodenia, Otílii sa prvýkrát otvorili oči a začala vidieť. Rehoľníčky hneď poslali správu jej matke, ktorá sa veľmi potešila. O správu sa podelila len so svojim synom Hugom, ktorý mal vtedy 14 rokov. Keď sa to dozvedel, vysadol na koňa a šťastný sa pobral po ňu.

Otíliu priviedol na zámok mysliac si, že keď už nie je slepá, otec zabudne na nenávisť voči nej a prijme ju za svoju. Ale vojvoda sa veľmi nahneval a chcel ju zabiť. Nešťastnou náhodou však zasiahol Huga, ktorý ju chránil vlastným telom. Chvíľu na to Hugo zomrel.

Otíliina matka z toho ochorela a tak povedala svojej dcére, aby sa vrátila do kláštora. Ona však o tom nechcela ani počuť. Obliekla sa do otrhaných šiat a dlhé roky strávila medzi služobníctvom.

Po rokoch vojvoda Ethico oľutoval svoj skutok, s Otíliou sa zmieril a rozhodol

sa vydať ju za nejakého princa. Ona sa však nechcela vydávať, pretože chcela byť rehoľnou sestrou. Otec trval na vydaji, a tak si Otília opäť obliekla otrhané šaty a utiekla. Jej otec ju dlho hľadal, a keď ju konečne našiel, povedal jej, že prestal stavať svoju vôľu proti vôli Božej: „Dcéra moja, dávam ti náš zámok Hohenburg. Urob z neho čo chceš, hoci aj kláštor, len ma nechaj zomrieť v tvojej blízkosti.“

Stalo sa tak, ako povedal. Hohenburg sa stal zbožným miestom modlitby a milosrdenstva. Bezprostredne po Otíliinej smrti v roku 720 sa stal zázrak. Po modlitbách svojich spolusestier na chvíľu opäť ožila, prijala sväté prijímanie a umrela.

Za svätú bola vyhlásená pápežom Levom IX. Je patrónkou nevidiacich a umierajúcich, jej sviatok slávime 13. decembra.

Stelka Fričová

„My kresťania sa máme ukázať ako ľudia, ktorí si nikým a ničím – ani znemožnením prichádzať na sv. omše – nenechajú vziať vnútorný a osobný vzťah k Bohu.“

Nebojte sa pýtať Pána Boha, či s vami nepočíta v kňazskom alebo rehoľnom živote

Rozhovor s rektorom jezuitského kostola Branislavom Dadom, SJ.

Vaším súčasným pôsobiskom je Ružomberok, ale prezradte nám, odkiaľ pochádzate?

Narodil som sa a vyrastal v Šimonovanoch. Je to malá dedinka, ktorá je dnes súčasťou mesta Partizánske. Hoci na mape Slovenska dnes Šimonovany nenájdete, je to dedina, ktorá má starobylú históriu. Osídlená bola už v dobe stredného paleolitu, o čom svedčia archeologické výskumy. Takisto sa našli stopy osídlenia z čias Veľkej Moravy. Na prelome 12. a 13. storočia tu Šimoniovci vybudovali malý opevnený hrádok, z ktorého dodnes

ostal kaštieľ bez opevnenia, a takisto vybudovali kostol a faru.

Keď ste boli malý, miništrovali ste? U jezuitov?

Áno, od mala som miništroval a mal som túto službu veľmi rád. Chodieval som na sv. omšu denne. Keď som neprišiel, tak pán farár vedel, že som určite ochorel. Pamätám si na sv. omše, ktoré som prežíval so svojimi rodičmi alebo starými rodičmi, keď som ešte neminištroval a sedel som s nimi v lavici. Mal som vtedy asi 4-5 rokov. Miništrovať som začal ako osemročný, keď som chodil

do druhej triedy základnej školy.

Neminištroval som však u jezuitov, lebo na okolí Partizánskeho ani v minulosti nepôsobili nijaké rehole. Najbližší mužský kláštor bol piaristický v Prievidzi. Navyše, v dobe, kedy som vyrastal, bol komunizmus, ktorý neumožňoval rehoľníkom verejné pôsobenie. Takže som miništroval klasicky v našom farskom kostole, kde bol na fare diecézny kňaz – vynikajúci spovedník, skutočný duchovný otec, muž modlitby a obety.

Mnohé z jezuitskej spirituality som však dostával

do svojho duchovného života už v detstve, a to vďaka nášmu pánu farárovi, ktorým bol vtedy ThDr. Jozef Kočner. Pochádzal z Nitrianskeho Pravna a bol nemeckej národnosti. Bol to nábožný a vzdelaný muž. Veľmi šíril úctu k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, viedol nás k prvopiatkovým pobožnostiam a pravidelnému prijímaniu sviatostí. Takisto nás viedol k hlbokéj úcte k Panne Márii.

Keďže sám bol vzdelaný, podporoval nás mladých k čítaniu náboženskej literatúry, ktorá bola vtedy dostupná. Keď si všimol, že mám blízko ku knihám a k náboženskej literature, viac sa mi venoval a podporoval ma.

Aký predmet v škole ste mali najradšej?

Myslím, že z toho, čo som spomínal v odpovedi na prvú otázku, je jasné, že najradšej som mal dejepis. História ostala dodnes mojim koníčkom a okrem teológie mám vyštudovanú aj históriu. Druhým predmetom, ktorý ma bavil, bola hudobná výchova a výtvarná výchova, hoci kresliť a maľovať som nikdy dobre nevedel a učiteľia mi z výtvarnej vždy dávali dvojku „z milosti“, aby mi nekazili priemer na vysvedčení.

Asi v piatej triede som začal cielene počúvať vážnu hudbu – rodičia mi kupovali gramoflatne –, a keď som bol siedmak, začal som sa trochu učiť hrať na organ

ako samouk, s pomocou nášho pána organistu. Často som ostal po sv. omši v kostole, aby som si zahrál nejaké piesne z JKS, ktoré mám dodnes veľmi rád.

Po kňazskej vysviacke som si ešte vo voľnom čase zahrál na organ, ale už dlhé roky sa tomu nevenujem, lebo prišli iné, dôležitejšie povinnosti. Rád si však vypočujem vážnu hudbu aj teraz, a keď to bolo možné, šiel som aj na živý koncert. To mi ostalo ako jeden z koníčkov.

Ktorý svätec je pre vás vzorom?

Na túto otázku by možno každý čakal automatickú odpoveď – sv. Ignác z Loyoly. Hoci je to pravda, v skutočnosti som čítal veľa životopisov svätých, a čítam ich doteraz rád. Od každého z nich sa dá vziať niečo hodnotné do svojho života. Pravdou je, že jezuitskí svätci ma sprevádzali od detstva a akosi inak ma oslovovali, i keď vtedy som tomu nerozumel. Dnes po dlhých rokoch vidím, že to bol Boží hlas, ktorý ma postupne viedol týmto smerom.

Oblúbeným svätcom je pre mňa sv. František Xaverský, jeden zo spoločníkov sv. Ignáca. Je patrónom Banskobystrickej diecézy, v ktorej som vyrastal, a tak som si k nemu vytvoril osobný vzťah. Vždy som obdivoval jeho odvahu v kňazskej službe, ako aj to, že zanechal sľubné miesto

profesora na univerzite len preto, aby celým srdcom a všetkými svojimi ľudskými silami slúžil záchrane nesmrteľných duší a šíreniu Evanjelia a kresťanskej viery tam, kde ešte nikdy o nej nepočuli – v krajinách Ďalekého východu, kde pôsobil ako misionár v Indii a Japonsku.

Sv. Ignác mi zas bol blízky vďaka jeho Duchovným cvičeniam, v ktorých človek vždy nájde niečo nové a podnetné pre rozvoj svojho osobného vzťahu k Pánu Bohu.

Aké školy ste navštevovali a aká bola vaša cesta ku kňazstvu?

Základnú školu aj gymnázium som navštevoval v Partizánskom, čiže v rodnom meste. Po maturite som v septembri 1991 nastúpil do Kňazského seminára sv. Františka Xaverského, ktorý bol vtedy dočasne umiestnený na zámku v Slovenskej Ľupči, keďže nový seminár sa ešte len začal v tom istom roku stavať. Vysvätený za kňaza som bol 28. júna 1997.

Moja cesta ku kňazstvu bola zaujímavá a nechcel by som, aby sa iní chlapci s ňou porovnávali, lebo by mohli nesprávne nadobudnúť dojem, že kňazstvo nie je ich cesta. Čo tým chcem povedať? Myšlienka na to, že raz snáď budem kňazom, ma sprevádzala od chvíle, ako som si začal uvedomovať, čo sa vlastne v kostole deje a ešte viac ma to

prítahovalo, keď som začal miništrovať. Určite boli chvíle, kedy sa mi páčilo aj povolanie učiteľa, dokonca som sa hrával na lekárov, ale to kňazstvo tam nejako vždy bolo a nakoniec sa práve táto životná cesta dostala u mňa úplne do popredia, takže od šiestej triedy som v podstate o inom už ani veľmi neuvažoval. Riešil som skôr otázku, ako to bude s tým kňazstvom, keď sa mi páčia aj dievčatá a dokonca som bol ako stredoškólak dosť silno zaľúbený do spolužiačky. Samorejme, že som jej nič nepovedal, dodnes to nevie...

Pán Boh si ma viedol tak nejako zvlášťne, originálne. A som mu za to vďačný.

Takže nech sa ostatní chlapci neporovnávajú s mojou cestou, lebo ku kňazstvu nemusí človek cítiť povolanie od detstva. U mnohých sa zobudí táto myšlienka v neskoršom veku. Tu by som len povzbudil, aby ste sa, mladí študenti, nebáli pýtať Pána Boha, či s vami náhodou nepočíta v kňazskom alebo rehoľnom živote.

Keby ste neboli kňazom, čím by ste boli, čo by vás bavilo?

Na túto otázku je ťažké odpovedať, ale asi by som si zvolil cestu štúdia histórie na niektorej našej univerzite a asi by som chcel pracovať ako historik – buď ako pedagóg na vysokej škole, alebo aj vo vedeckom smere. Lenže tým, že som kňaz,

dejiny sú „na druhej kolaji“, nakoľko prvá a najdôležitejšia je služba nesmrteľným dušiam.

Ako prežívate súčasnú situáciu?

Súčasná situácia je nová a úplne nečakaná pre všetkých. Priznám sa, prežívam ju s Trojjediným Bohom v dôvere v jeho milosrdenstvo a v to, že aj takýmto cestami nás vedie on, ktorý nás chce spasiť a pritiahnúť bližšie k sebe. Žijeme národné časy, to si každý z nás uvedomujeme. Ale zároveň je to doba, ktorá najmä od nás kresťanov očakáva jasné svedectvo viery, vernosti Pánu Bohu a evanjeliovej morálke.

Je to čas, ktorý vystavuje veľmi silnej skúške aj našu vieru, ale práve v tejto dobe sa môžeme a máme ukázať ako ľudia, ktorí skutočne svoj život stavajú na živom vzťahu k Pánu Bohu, na hlboké dôvere v neho. Máme sa ukázať ako ľudia, ktorí si nikým a ničím – ani znemožnením prichádzajú na sv. omše a iné bohoslužby – nenechajú vziať vnútorný a osobný vzťah k Bohu, ale naopak, ktorí v tejto náročnej skúške budú ešte viac hľadať Pána Boha a žiť s ním v osobnom láskyplnom vzťahu.

Aký máte pocit pri slúžení online sv. omší? Je vám za veriacimi smutno?

Ak sa mám úprimne priznať, tak s takýmto niečím som – ako to zvyk-

neme povedať – ani vo sne nepočítal. Pred vstupom do rehole jezuitov som osemnásť rokov pôsobil ako diecézny kňaz. Počas týchto rokov som mal dve farnosti, ktoré boli počtom obyvateľov, a teda aj veriacich, menšie a v pracovné dni nechodievalo na sv. omše veľa ľudí. Dokonca na jednej filiálke som mával aj v nedeľu najviac 25 – 30 ľudí, čiže z nášho ľudského pohľadu to bolo málo. Ale takto prázdny kostol som nemal nikdy. Na tvoju otázku dám dve odpovede:

Určite nám chýbate vy všetci, s ktorými sme sa stretávali takmer každý deň. Chýbajú mi aj bežné sv. spovede, lebo ako kňaz som mohol poslúžiť mnohým dušiam, omnoho väčšiemu počtu ako teraz. A ak to môžem vyjariť, som vnútorne presvedčený, že pretrvávajúce zákazu verejného slúženia sv. omší a vysluhovania sviatostí je úmyselne využitá situácia pandémie, aby sa potichu a pod rúskom „ozdravenia“ spoločnosti likvidovala viera v srdciach ľudí. Duše odtrhnuté od Eucharistického Pána Ježiša chradnú a pomaly hynú, čo mnohí sami cítia.

Ako kňaz si uvedomujem, že Eucharistia, sv. omša, je obeta Ježiša Krista, nie moja; ja som jeho služobník, prostredníctvom ktorého sám Trojjediný Boh sprítomňuje Ježišovu obeť. Z tohto pohľadu nie je také dôležité, koľko ľudí

v chráme je, ale to, že sa sv. omša slúži, že živý Boh prichádza a tajomným, ale zároveň skutočným spôsobom vstupuje do našich miest, obcí – všade, kde sa slúži sv. omša. A prostredníctvom priameho prenosu môže a chce vstupovať aj do vašich rodín, do vašich príbytkov. Áno, je to iné, ako sme boli naučení, ale nateraz budme Pánu Bohu vďační aj za takúto možnosť a možno sa viac modlime a túžme po sv. omšiach v chrámoch. Som presvedčený, že Pán Boh nás počuje a vyslyší naše modlitby, keď bude vidieť, že skutočne po ňom túžime.

Čím môže byť sv. Ignác z Loyoly vzorom pre deti, pre mladých?

Dal si mi veľmi zaujímavú otázku, pravdupovediac, nečakal by som ju od chlapca v tvojom veku – je to výborná otázka! Neviem, nakoľko deti dnešnej doby radi čítajú knihy. Myslím, že skôr sa dáva prednosť internetu a mobilom ako knihám. Druhou otázkou je, koľkých mladých ľudí a detí zaujímajú životné cesty a príbehy svätých. A práve preto je táto otázka výborná a vhodná. V prvom rade, celkovo vás povzbudzujem, aby ste si vedeli nájsť čas pre dobrú knihu, ktorá podáva životné príbehy svätcov z rôznych dôb. Hoci mnohí žili veľmi dávno, predsa majú čo povedať aj nám, ktorí žijeme v 21. storočí.

„V čom môže byť sv. Ignác z Loyoly vzorom pre deti a mladých dnešných čias? Určite svojou odvahou a pokorou.“

No a v čom môže byť sv. Ignác vzorom pre deti a mladých dnešných čias? Určite svojou odvahou. Sv. Ignác bol rytier, ktorý žil na konci stredoveku (1491 – 1556) a pochádzal z rytierskej rodiny, čiže bol šľachticom. Odvahou vynikal od mladosti, len ju nie vždy využíval správnym spôsobom. Keď vo svojom živote osobne stretol Ježiša Krista, a to vďaka utrpeniu, začal sa vážne zamýšľať nad sebou. Zmenil svoj život, na čo potreboval veľa odvahy a potom odvážne slúžil nesmrteľným dušiam.

Druhou vlastnosťou je jeho pokora. Je to čnosť, ktorá nás učí prijímať život so všetkým, čo v ňom prežívame, a to, čo je náročné, obetovať Pánu Bohu. Ako som povedal, sv. Ignác objavil hlbší vzťah k Pánu Bohu až ako dospelý, zrelý muž, nie ako dieťa, ale určite základy viery dostal vo svojej rodine, nakoľko vyrastal v kresťanskom prostredí.

Som presvedčený, že sám by vám povedal: „Učte sa

milovať Pána Boha odteraz, od detstva. Boh miluje detské duše, preto ho milujte aj vy svojou úprimnou, detskou láskou a dávajte mu svoje srdcia.“ A určite by vás, deti a mladých, povzbudil k jednej veci: „Všetko, čo prežívate a čo robíte, robte na oslavu Pána Boha. Vo všetkom ho oslavujte a chváľte, aj vo chvíli, kedy prežívate radosti, aj vtedy, keď prežívate ťažkosti, križ, sklamanie...“ To bolo základné pravidlo života sv. Ignáca: viac oslavovať Pána Boha a objavovať ho vo všetkom, čo prežívame, objavovať ho vo všetkých veciach.

Máte nejakú modlitbu či myšlienku, ktorou by ste nás na záver povzbudili?

Dovolím si vás všetkých povzbudiť, aby ste každý deň oslavovali Pána Boha. Skúsme si každý deň aspoň dvakrát-trikrát spomenúť na to, že chceme vzdávať Pánu Bohu úctu a oslavu za všetko, čo v daný deň prežívame.

A modlitba? Možno taká kratučká, také zvolanie, ktoré môžeme počas dňa kedykoľvek opakovať: „Všetko (chcem robiť a znášať) pre Teba, Najsvätejšie Srdce Ježišovo!“

Peter Novák

Snežné kráľovstvo na Liptove

Zimné spomienky na sánkovačku v Liptovskej Lúžnej.

Správna zima má byť o snehu, sánkovačkách a guľovačkách. Začiatkom roka sme však v Ružomberku mohli o snehu iba snívať. Kvôli pandémie sa pritom nikde inde ako do prírody nedalo poriadne chodiť. Človek sa z toho mohol zbláznit.

Celá rodina sme preto nasadli do auta a vybrali sme sa hľadať aspoň kúsok zimnej atmosféry. Napokon sme ju našli – v Liptovskej Lúžnej. V dedine síce nebolo po snehu ani chýru ani slychu, dokonca popríchalo, no stačilo prejsť autom niekoľko sto metrov za ňu a boli sme nadšení. To miesto by sa dalo opísať jedným slovom – nádhera.

Všade navôkol bol sneh. Bolo to ako v rozprávke. A keď na protiahle kopce zasvietilo slnko, mali sme pred sebou čarovnú krajinu ako z nejakého umeleckého obrazu. Všade sa rozliehali natešené hlasy detí. Prekvapilo nás však to, že napriek pandemickým opat-

reniam a zákazu cestovať do iných okresov prichádzalo veľa áut z iných miest.

Autá chodili hore-dole, no keď začalo husto snežiť, začali sa riadne šmýkať a snežné pluhové nestíhali odhrňovať zaviatu cestu. Aj nám sa podarilo zapadnúť, ale vďaka pomoci druhých ľudí sme sa rýchlo dostali späť na cestu.

Veľký kopec bol ideálny na sánkovanie. Najlepšie to išlo na sánkach, ale v rukách detí nechýbali ani boby, lopáre, klzáky... Dokonca sa pridali aj dospeláci. Zimným zábavkám podľahli jednoducho všetci. Napokon, vianočných kíl sa potreboval zbaviť asi každý.

Už teraz sa teším na ďalšiu zimu so sánkami v Liptovskej Lúžnej. Príďte aj vy! Nájdete tam skutočné snežné kráľovstvo na Liptove.

Sofia Gazdová

KNIHY

Kniha **RÝCHLEJŠIA AKO VIETOR** (Fragment, 2020) od Stay Greggovej je o 12-ročnej Lole Campione, ktorá žije v rodine chovateľov dostihových koní. Vychováva ju otec a stará mama Loretta, po ktorej má Lola aj meno. Raz s ňou odcestuje na celé leto do jej rodnej krajiny – Talianska. Bývajú v rodnom dome starej mamy v meste Siena. Lola sa postupne dozvedá o jej živote počas druhej svetovej vojny aj o tajomstve, ktoré ju prinútilo po vojne utiecť do Ameriky. Jej stará mama bola odvážna a vyhrala slávne konské preteky Palio. Všetci ju prezývali Odvážna divoška.

Lola sa tiež zúčastní týchto pretekov na nádhernom koňovi Nicovi pod menom, ktoré jej dala stará mama – Rýchlejšia ako vietor. Kniha je určená všetkým dievčatám, ktoré majú rady kone, dobrodružstvá a záhady.

Stelka Fričová

MÔJ ANJEL SA VIE BIŤ (Mladé letá, 2007) – takýto názov má kniha, ktorú napísal Roman Brat a ilustroval Miroslav Regitko. Jedenástročný chlapec Oskar chodí do školy, v ktorej ho šikanujú spolužiaci Pifko a Tudor. Svojmu anjelovi strážnemu píše listy – modlitby, v ktorých opisuje, čo zažil a Oskariela – práve tak sa volá Oskarov anjel strážny – prosí, aby s tým niečo urobil. Keďže odpoveď neprichádzala a situácia sa nezmenila, chlapec si začal myslieť, že anjel sa naňho vykašlal. Raz sa mu prisnilo, že ho Oskariel začal učiť karate. V sne mali on aj anjel oblečené kimono – oblek, ktorý sa nosí na karate. Po prebudení sa Oskar rozhodol, že bude chodiť na karate. Keď mu to rodičia dovolili, našiel si najbližší klub.

Na prvej hodine zažil Oskar veľký šok, lebo jeho učiteľ vyzeral presne tak, ako si predstavoval svojho anjela strážneho. Dokonca mal aj čierny opasok na kimone, presne ako anjel vo sne. Na karate sa Oskar naučil brániť a chodil tam veľmi rád.

Jedného dňa Pifko a Tudor robili v škole zle Oskarovej spolužiačke Zuzke. Chlapec nabral odvahu a útočníkom sa postavil na odpor. Pif-

ko a Tudor ho chceli zabiť ako vždy, Oskar sa už však vedel brániť a chlapcov odstavil. Tí zostali prekvapení a nezmohli sa ani na slovo. Oskar bol veľmi šťastný, že ochránil Zuzku a postavil sa svojim dlhoročným nepriateľom. Odvtedy mu Pifko a Tudor už nikdy nerobili zle.

Na záver svojich modlitieb Oskar svojmu anjelovi ďakuje za karate a prosí ho, aby aj jeho rodičov a sestru ochraňovali ich strážni anjeli, pretože takých Pifkov a Tudorov je na zemi ešte veľmi veľa.

Peter Novák

KAMARÁTI OD SOVEJ SKALY (Dobrá kniha, 2007), dobrodružný román, ktorý napísala Mária T. Letáková, je určený pre chlapcov aj dievčatá. Príbeh sa odohráva v Amerike na Divokom západe. Zachytáva dobrodružstvá pátra Antona, Tomáša, Patrika a Billa. Tomáš je sirota pochádzajúca zo Slovenska, do Ameriky išiel hľadať svojich príbuzných. Za dramatických okolností sa pri Sovej skale zoznámia s Patrikom a Billom. Neskôr sa spoznajú s pátrom Antonom, ktorý sa stane ich duchovným vodcom na cestách po Divokom západe.

V príbehu sa títo štyria kamaráti stretávajú s Indiánmi, banditmi, sektármi aj podvodníkmi, pričom zažívajú nebezpečné, život ohrožujúce situácie.

Celým románom sa nesie krásna myšlienka, čo dokáže úprimné priateľstvo a dobro, ktoré nezištne preukážeme ľuďom okolo nás. Dokáže to spustiť neuveriteľnú lavínu dobrých skutkov.

Stelka Fričová

FILM

Seriál **THE UMBRELLA ACADEMY** (Netflix, 2019) rozpráva príbeh siedmich vyvolených detí s rôznymi schopnosťami. Volajú sa Luther, Diego, Allison, Klaus, Five, Ben a Vanya. Spoznávame ich najprv ako deti a neskôr ako dospelých.

Po ich záhadnom narodení sa v jeden deň si ich adoptoval bohatý Sir Reginald Hargreeves. Ten chcel na ich schopnostiach pracovať

a zdokonaľovať ich. Až na Vanyu, ktorá si celý život myslela, že žiadne schopnosti nemá. Reginald Hargreeves však hneď na začiatku seriálu umiera a rodina sa po niekoľkých rokoch opäť stretá vo veľkej vile, aby si uctila jeho pamiatku. Na povrch však vyplávajú staré konflikty a bolesti zo straty milovaných – ich mŕtveho brata Bena a nezvestného brata menom Five. Aby toho nebolo málo, po pohrebe sa vonku objaví modrá žiara a vypadne z nej samotný Five.

Navrátiliec sa snaží spojiť rodinu opäť dokopy, aby spoločne pomohli predísť blížiacej sa apokalypse. Nikto z nich nevie, čo bude jej príčinou. Jediné, čo majú, je dátum. A zvyšných pár dní na záchranu sveta.

Vanyu do toho nezaťahujú. Nemá žiadne schopnosti, a teda im nemá ako pomôcť. Pravdou však je, že práve Vanya je príčinou celej apokalypsy! Má najsilnejšie schopnosti zo všetkých súrodencov, no sú potláčané

liekmi, o ktorých si myslí, že ich berie na stres a úzkosť. Keď však spozná Leonarda, on tieto lieky zneškodní a pomôže jej objaviť skryté schopnosti. Verí mu celým svojím srdcom a snaží sa ich ovládnuť.

Leonard však nie je len taký dobrák, ale bývalý zločinec. Od malička chcel patriť medzi výnimočné deti, ktoré ho však medzi seba neprijali. Práve jemu sa podarí odomknúť neskrotnú silu, ktorá vo Vanyi počas celej doby spala. Keďže nikdy nemala možnosť trénovať a získať ju pod kontrolu, stala sa z nej časovaná bomba. Stačilo zopár negatívnych impulzov a dokázala zničiť celé budovy a ulice.

Ako to celé skončilo? Súrodencom sa napokon nepodarilo predísť očakávanej apokalypse. Zachránili však aspoň seba a tak sa môžeme tešiť, ako bude rodina v druhej sérii opäť bojovať s mocnými silami.

Liana Mirová

MINIKVÍZ O VEĽKEJ NOCI

Ako sa nazýva veľkonočná svieca, ktorú kňaz zapáľuje na Bielu sobotu?

- a) misál
- b) fiškál
- c) paškál
- d) halál

Ktoré písmená sa nachádzajú na tejto veľkonočnej svieci?

- a) PAX
- b) JAHVE
- c) VN
- d) AQ

Ktoré z nasledujúcich cudzích slov znamená Veľká noc?

- a) Ichtyś
- b) Triptych
- c) Dekalóg
- d) Pascha

Ktorý deň nepatrí do veľkonočného trojdnia?

- a) Zelený štvrtok
- b) Veľký piatok
- c) Biela sobota
- d) Kvetná nedeľa

Ako sa nazýva spievané evanjelium na Kvetnú nedeľu a Veľký piatok?

- a) opereta
- b) pašie
- c) gregoriánsky chorál
- d) lambada

...a k piatim otázkam pridávame päť vtipov na prečistenie hlavy:

Príde Janko zo školy a hovorí rodičom: „Tá naša učiteľka nič nevie. Stále sa nás niečo vypytuje.“

„Pán učiteľ, prečo som dostal päťku?“ – „Lebo horšia známka neexistuje.“

Stretnú sa dve kamarátky. Jedna druhej vraví: „Moja, kde si bola?“ – „V salóne krásy.“ – „A čo, mali zatvorené?“

Správne odpovede zasielajte na emailovú adresu vinic.casopis@gmail.com. Keďže s odpoveďami budú musieť viacero z vás pomôcť vaši rodičia, cena pre jedného vyžrebovaného bude dvojnásobná: **TIK-TAK blok 2021** od Vydavateľstva Don Bosco pre žiaka a **Diár 2021 s duchovnými inšpiráciami vľadyku Cyrila Vasiľa SJ** od vydavateľstva Postoj Media pre rodiča.

Viete, čo je totálna opatrnosť? Keď slimák brzdí v zákrute.

Chuck Norris splnil zlatej rybke tri želania.

KEĎ SI MYSLÍŠ, ŽE VIEŠ VŠETKO...

Už ste niekedy uvažovali nad tým, ako sa my ľudia dokážeme ľahko pomýliť? A nemyslím len pri počtoch v matematike či v správnej výslovnosti, alebo v skloňovaní na hodinách slovenčiny.

Niekedy sú naše chyby malé a komické, ktoré dokážeme jednoducho napraviť, inokedy sú zásadné, len veľmi ťažko sa odstraňujú a poriadne skomplikujú život.

Tak či onak, všetci si musíme priznať, že v živote sa mýlime viac, ako by bola naša prípustná hranica.

Každý omyl však niečo stojí. Nesprávne odbočenie na turistickom chodníku môže mať za následok zablúdenie, únavu, strach. Neadekvátne naplánovaný rozpočet na „cestu okolo sveta“ nás privedie za hranice možno tretieho štátu, odkiaľ sa s dlhým nosom a so smútkom budeme musieť vrátiť domov.

No zmýliť sa môžeme aj v ľudoch – a možno práve v nich sa mýlime najčastejšie, pretože voči nim prechováme najrôznejšie predsudky.

Aké je to jednoduché, rozpráva aj príbeh mladej slečny, ktorá čakala na letisku na svoj let. Lietadlo však meškalo a ona vedela, že bude na letisku čakať ešte niekoľko hodín. Rozhodla sa teda, že si kúpi knihu, aby jej čas rýchlejšie prešiel. Spolu s knihou si kúpila aj balíček koláčikov a usadila sa do sedadla, aby si mohla v pokoji čítať. Vedľa jej sedadla, kde

ležal balíček koláčikov, sedel muž a čítal svoj časopis.

Dievča si v pokoji otvorilo knihu a začalo čítať. Po chvíli si zobralo z balíčka prvý koláčik. Cudzinec si vzal tiež. Dost ju to nahnevalo, ale zahryzla si do jazyka a nič nepovedala. Iba si pomyslela: „Aká drzosť! Keby som mala zlú náladu, tak by som mu za túto trúfalosť jednu vrazila.“

Zakaždým, keď si však dievča vzalo koláčik, muž si vzal jeden tiež. Jej hnev sa stále stupňoval, no nechcela v letiskovej hale vyvolať žiadnu scénu. Keď však zostal v balíčku posledný koláčik, pomyslela si: „Kto vie, čo tento chrapúň urobí teraz?“

Vtom muž siahol do balíčka, vzal posledný koláčik a rozdelil ho na dve polovice. Jednu dal jej. To už bolo aj na ňu priveľa. Nahnevane pozbierala svoje veci a presunula sa do nástupnej zóny.

Keď sa v lietadle usadila na svoje miesto, siahla do svojej kabelky, aby si vybrala okuliare. Na jej prekvapenie, balíček koláčikov bol stále tam – v kabelke. Nedotknutý a neotvorený. V tú chvíľu pochopila, ako veľmi sa zmýlila. Tento cudzinec sa s ňou po celý čas láskavo delil o svoje koláčiky. Bez akéhokoľvek hnevu a nenávisti. Cítila sa veľmi zahanbená, no už nemala žiadnu možnosť túto chybu napraviť.

My ľudia sa dokážeme ľahko zmýliť a urobiť si nesprávne závery. A niektoré veci v živote už nie je možné vziať späť a napraviť ich. Hľadáme v konaní druhého skôr dobrý úmysel, než ten zlý. Buďme voči sebe láskaví a tolerantní, pretože možno práve v tom okamihu sme to my, ktorí sa mýlime.

Ak sme teda ochotní pripustiť, že nevieme všetko, a že aj my sami sa môžeme mýliť, pripomeňme si Ježišove slová: „Nesúďte a nebudete súdení! Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám!“ (Lk 6, 37)

Florián Volf, školský kaplán

„My ľudia sa dokážeme ľahko zmýliť a urobiť si nesprávne závery. A niektoré veci v živote už nie je možné vziať späť a napraviť ich. Hľadáme preto v konaní druhého skôr dobrý úmysel, než ten zlý.“

Máte radi dobré knihy?

Spríjemnite si jar knižnou ponukou zo saleziánskeho Vydavateľstva DON BOSCO. Navštívte náš e-shop na

www.donbosco.sk

napíšte nám na e-mail objednavky@donbosco.sk alebo zavolajte na číslo 0903/962 029 a o všetko sa postaráme.

Vyberáme z našej ponuky:

pre deti

Bruno Ferrero:
Verím

cena: 4,90 €

Rozprávaj mi o vyznaní viery. Pre rodičov a katechetov je Krédo jednou z najväčších výziev: ako hovoriť s deťmi o Božích tajomstvách? Akými slovami?

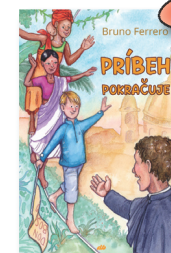

pre deti

Ezio Aceti
Stefania Caglianová:
Ježiš stále klope na tvoje srdce

cena: 5,90 €

Pracovný zošit pre deti od 3 do 7 rokov, ktorý im pomôže objaviť krásu modlitby pomocou hry, kreslenia a pozorovania.

NOVINKA

Bruno Ferrero:
Príbeh pokračuje

cena: 8,90 €

Príbehy zo života dona Bosca. Jeho smrťou sa nekončia, ale pokračujú konkrétnym posolstvom aj dnes.

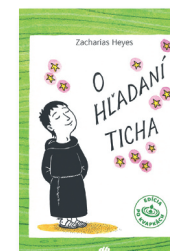

edícia „DO KRESLA“

Sally Readová:
Žiarivá temnota noci

Skutočný príbeh napísaný živým poetickým jazykom. Autorka presvedčivo opisuje svoju konverziu na katolícku vieru v priebehu deviatich mesiacov.

cena: 12,90 €

Zacharias Heyes:
O hľadani ticha

Autor nás pozýva, aby sme načúvali svojmu srdcu a hľadali seba samého v tichu. Len tak môžeme objaviť, čo nám osoží, obnoví naše sily a naplní naše vnútro.

cena: 10,90 €

Aldo Martin:
Duša Kristova

Spríevodné slovo k obľúbenej modlitbe. Poznate modlitbu Duša Kristova? Táto kniha vám pomôže odkryť jej bohatstvo a vďaka nej prehliť osobné priateľstvo s Ježišom.

cena: 7,90 €

John C. Lennox:
Kde je Boh vo svete koronavírusu

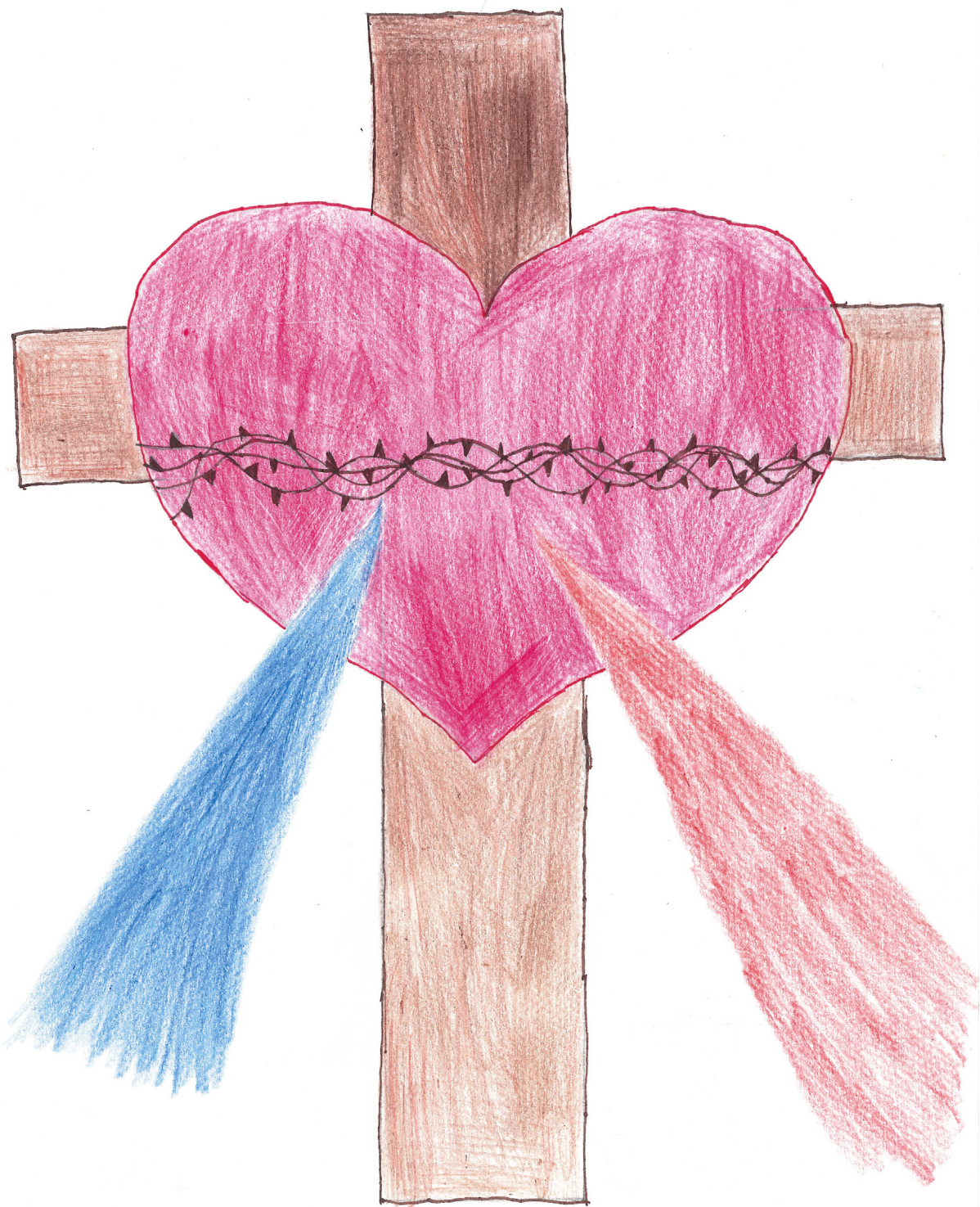
Konečne knižka, ktorá môže byť povzbudením. Uznávaný autor ponúka hlboký a vzácny pohľad na súčasné dianie.

ZĽAVA

cena: 3,50 € 2,10 €

Všetky naše tituly a širšiu ponuku nájdete na www.donbosco.sk

**PRAJEME VÁM POŽEHNANÉ
VELKONOČNÉ SVIATKY!**